

Abrahamsbergskyrkan 7/3-10. 3:e söndagen i fasta.
Mark. 5:21-43 (5:24-34), Jes. 59:14-17). Predikan "omgavs" av
församlingssång "När livet inte blir som vi har tänkt oss".

Jesus är på väg till något viktigt. Kan det finnas något viktigare än att hjälpa ett svårt sjukt barn? Men så händer något. Dagens text om kvinnan med blödningar är liksom en parantes. Det finns något pinsamt över berättelsen. Inte ens idag brukar vi tala öppet om menstruation. Möjligen talar vi kvinnor om det inne på damtoaletten, och här står det i en evangelietext. Dessutom verkar hon vara ett misslyckande för vården. Hon har varit hos många läkare och där blivit utfattig och dessutom sämre. I Bibeln finns utrymme för hela livet, även det vi ogärna talar om.

Sjukdomen har gjort hennes liv till en parantes. Enligt lagen var kvinnan oren när hon hade mens. I 3:e Mosebok står det: "Om en kvinna har en blödning som varar flera dagar utan att det är hennes menstruation, eller om menstruationen varar onormalt länge, är hon oren så länge blödningen pågår, liksom hon är det vid sin menstruation. Allt hon ligger på under sin blödning blir som det hon ligger på under menstruationen, och allt hon sitter på blir orent, liksom vid menstruationen. Den som rör vid något av detta blir oren..." Denna kvinna hade haft blödningar i 12 år. Hon var orörbar och troligen utestängd från normal gemenskap. "När livet inte blir som vi har tänkt oss, vad gör vi med vår bitterhet och skam?" Hennes liv hade inte blivit som hon önskat men trots lidandet, besvikelsen och utanförskapet har hon inte gett upp. Hon, som är orörbar, tränger sig fram och rör vid Jesus. Plötsligt känner hon i kroppen att hon är frisk. "Om hoppets Gud får bära oss igenom kan trots allt något nytt växa fram."

Kanske hoppats hon att Jesus inte ska märka något. Men Jesus stannar och ser sig omkring efter henne. Han som är på väg till ett svårt sjukt barn och hon är bara en parantes. Lärjungarna utbrister; "Du ser väl hur folk tränger på, och ändå frågar du vem som har rört vid dig!" Men Jesus är inte som en rik man som på måfå kastar pengar omkring sig. Jesus möter oss som unika individer med unika

behov. Kvinnan möter Jesus och får berätta om livet, kampen och förändringen. Han bekräftar henne: "...din tro har hjälpt dig. Gå i frid. Du är botad från ditt onda."

Då kommer budet om att Jairos dotter är död. Hade Jesus hunnit om han inte tagit sig tid för kvinnan? Hon kunde väl ha väntat? Är detta en vårdprioritering, vem får vård före någon annan? Nej, för Gud är alla oändligt viktiga. Han behöver inte välja. Det är möjligt att i samma bön be för världssvälten och för sin onda tumme.

Temat idag är kampen mot ondskan. Vad är det i texten som är ondska? Handlar detta om vår kamp och vår vardag?

Livet är en fantastisk gåva. Samtidigt finns det mycket i den gåvan som är kamp. Kamp mot snövallar, kamp mot prestationskrav och fördomar, orättvisa och våld. Vasaloppets kamp mellan Sälen och Mora. Men vad är ondskan i bestämd form? Jag funderar inte så ofta på den frågan. Det som hindrar oss att leva fullt ut kan naturligtvis upplevas hotfullt. Då kan man säga att sjukdom är något ont. Men att säga att sjukdom är ondskan? Tveksamt.

Har våra val med ondskan att göra? När vi är på väg till något viktigt, eller något vi tror är viktigt, drabbas vi ofta av "tunnelseende". Våldigt få av oss hade i Jesus situation lagt märke till kvinnan. Och hon var ju redan bara en parantes, eller? Hur avgör vi vad som är viktigt? I början av gudstjänsten läste Örjan: "Rätten trängs tillbaka, rättfärdigheten stannar på avstånd, ärligheten snubblar på torget, redbarheten kan inte komma fram. Ärligheten har gått förlorad, den som skyr det onda blir plundrad. Herren såg med misshag att det inte fanns någon rätt. Han såg att ingen trädde fram och häpnade över att ingen ingrep."

Vilka sjukdomar är det vi inte talar om idag? Vilka människor är det vi väljer att aldrig se. Jesaja talar om civilkurage. Att våga stanna när något, någon berör oss. Ondskan vänder sig aldrig om, ber aldrig någon att berätta sin historia. Ondskan säger ständigt till oss att något annat är viktigare, att det är för många som tränger sig på och att vi är orörbara för varandra.

Men Gud inbjuder oss till kamp mot ondskan i alla dess former. Gud själv visar vägen genom den kampen. För tilliten som Kristus vunnit åt oss är större än all makt och ondska vill.